

Schreeuwde hij

YORGOS DALMAN

Vroeger heette het het pisstraatje. Om voor de hand liggende redenen. Het was een smal steegje dat twee winkelstraten met elkaar verbond. Het zaterdagavond publiek wilde zich nog wel eens te vol tanken en dan was het pisstraatje in de buurt. Op maandagochtend kwamen er mensen van de gemeente reinigingsdienst en die spoten het hele straatje vol sop, zodat de urine niet langer voor een doordringende geur zorgde. Doordeweeks hing er een walm van schoonmaakmiddel.

Enkele jaren geleden vond men er het eerste slachtoffer. Twee bezopen gasten wilden hun blaas legen op of over een baal lopen. Het bleek het lichaam te zijn van een zeventienjarige student. Hogeschool, anderhalf jaar verkering, net terug van vakantie. Lag met zijn gezicht naar beneden en zijn nek in een onnatuurlijke knik. Zijn portemonnee nog in zijn achterzak, zijn halskettinkje van zijn hals gerukt en brutaal naast zijn gezicht gelegd. Klein artikeltje op pagina 7 bij het lokale nieuws. Motief onbekend. Getuigen gevraagd. Dat soort dingen.

Ik had het artikeltje uitgeknipt en in een schriftje geplakt. Daarna het schriftje dicht geklapt en onder in mijn bureaula gestopt. Diezelfde avond ben ik naar het sopstraatje gegaan. Ik liep er wat rond, ging af en toe een cafeetje binnen voor een gin-tonic. Zat daar en bekeek de mensen die binnen kwamen of langs het raam liepen.

Een tweede ontzielde lichaam werd die winter erop gevonden. Het was die nacht gaan sneeuwen. Keel van oor tot oor doorgesneden, druppels bloed in ijspegels tot op de grond. Lichaam lag pal onder het reclamebord. (Vrije plakplaats. Gescheurde pamfletten van plaatselijke politieke partijen, winkels, leuzen, snippets. Dat soort dingen.)

De avond was gevallen, mensen schaarden zich bijeen in de kroegjes. Een hand werd geschud, een schouder werd geklopt. Veel of weinig werd gezegd en echte consequenties bleven

vaak uit. Een opstootje, ergens op de hoek van twee straten. Omstanders bemoeiden zich ermee. Gezichten glunderden in de etalageverlichting. Het waren altijd de onopvallende dingen die je bijbleven, een woord, een beweging (met de pink bijvoorbeeld), een oogopslag, zomaar een opmerking die zijn doel miste. En ergens voorbij een hoek klonk een gil, snel gesmoord, weggeëbd.

Ik knipte het artikel over het sneeuwlijk uit en plakte het in mijn schrift. *Engelen...*, schreef ik met een stift op de voorkant. En eronder *...en stadsgezichten*. Daarna borg ik het op in mijn la.

Een jaar ging voorbij. Alles is motief. Ik dacht niet veel na over de gezichten. Mijn schriftje vergat ik.

Vroeg in de lente, vlak voor de lokale verkiezingen, werden de lichamen van twee zusjes gevonden vlakbij het sopstraatje. Ze lagen half over elkaar heen, hun armen in elkaar gestrengeld. De toedracht van hun overlijden werd niet met zoveel details prijsgegeven. Die dag kocht ik een beige overhemd waarvan ik de mouwen oprolde. Het raam liet ik open.

Het jaar erop ben ik verhuisd naar een andere stad. De moorden in het sopstraatje hielden op.

Ik droom nog wel eens van een gezicht dat aan me voorbij trekt. Soms richt zo'n gezicht zich naar me op en kijkt ie me aan. Dan zegt hij iets, maar de woorden zijn gescrembled. Ik hoor alleen een reeks monotone ademstoten, soms een onbestemd geschreeuw. Of een poging daartoe, die wordt gesmoord met een hand over de lippen of een kwart liter bloed.

Op zo'n moment schreeuw ik zelf en wil ik wakker worden. Ik wil wakker worden maar ik kan het niet.